

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 628/2023
20.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Биљане Синановић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Звезданом Говедарица Царић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Аврама С. Антонијевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 539/18 од 18.11.2022. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 31/23 од 29.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 20.06.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Аврама С. Антонијевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Краљеву К 539/18 од 18.11.2022. године и Вишег суда у Краљеву Кж1 31/23 од 29.03.2023. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев браниоца окривљеног у преосталом делу, **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву К 539/18 од 18.11.2022. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и осуђен је на казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци, која казна се има извршити у просторијама у којима окривљени станује са применом електронског надзора, а које просторије окривљени не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, с тим што ће суд уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да окривљени остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. На основу члана 63. КЗ у изречену казну, окривљеном се урачунава време проведено у притвору почев од 18.07.2017. године до 21.07.2017. године. Истом пресудом, окривљени је обавезан да у корист буџетских

средстава суда на име паушала плати износ од 5.000,00 динара и на име трошкова кривичног поступка износ од 26.250,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Кж1 31/23 од 29.03.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Аврама Антонијевића, а пресуда Основног суда у Краљеву К 539/18 од 18.11.2022. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Аврам С. Антонијевић, у смислу члана 485. став 1. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости и укине побијане пресуде и предмет врати Основном суду у Краљеву на поновно суђење.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Аврама С. Антонијевића је неоснован у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву за заштиту законитости указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и наводи да првостепени суд погрешно закључује да се у радњама окривљеног стичу сва законска обележја кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, јер у изреци пресуде није наведено коју службену дужност су полицијски службеници вршили у конкретном случају, односно да су полицијски службеници поступили у складу са одредбом из члана 189. став 3. Закона о прекршајима, а што је битно обележје овог кривичног дела.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, Врховни суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру прописано је да ко прети да ће напасти, покуша да нападне или нападне или на други начин омета службено лице надлежних органа из члана 2. овог законика у вршењу службене дужности – казниће се затвором од шест месеци до две године.

По налажењу Врховног суда, из чињеничног описа датог у изреци првостепене пресуде произлазе сва законска обележја кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које дело је окривљени АА оглашен кривим правноснажним пресудама, и то како објективна, тако и субјективна обележја кривичног дела садржана у изреци првостепене пресуде. Наиме, радња извршења предметног кривичног дела састоји се у томе да је окривљени критичном приликом предузимајући једну од алтернативно описаних радњи за предметно кривично дело, на други начин ометао службена лица у

вршењу службене дужности, и то на тај начин што је у време наведено у изреци првостепене пресуде, након што су полицијски службеници оштећени ББ и ВВ, по пријави дошли до куће окривљеног и истом саопштили да су за њим расписане наредбе за довођење и то наредба Прекршајног суда у Трстенику од 24.05.2017. године и наредба Прекршајног суда у Краљеву од 22.03.2017. године, због неодазивања позивима, на шта им је окривљени одговорио да се на позиве није одазивао јер није имао времена, а након чега су му полицијски службеници саопштили да је потребно да пође са њима, окривљени одбио да поступи по наредби, па је од стране полицијских службеника упозорен да ће морати да примене силу, након чега је окривљени скочио са столице, опирао се да пође, услед чега су полицијски службеници овакву његову реакцију схватили као намеру да жели да побегне, па су му пришли да би му ставили лисице на руке, при чему се окривљени и даље опирао и све време полицијским службеницима упућивао увредљиве речи, да би му исти на крају ставили руке иза леђа и лисице око руку, а на начин како је то описано у изреци првостепене пресуде. Надаље, изрека првостепене пресуде садржи и сва субјективна обележја кривичног дела која се тичу субјективног односа окривљеног према извршеном делу и односе се на урачунљивост, умишљај и свест окривљеног о забрањености дела.

Осим тога, неосновани су и наводи из захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да у изреци пресуде није наведено коју службену дужност су полицијски службеници вршили у конкретном случају, с обзиром да је из чињеничног описа садржаног у изреци првостепене пресуде очигледно да се ради о обављању службене радње принудног довођења окривљеног, у складу са одредбом члана 189. Закона о прекршајима.

Поред изнетог, бранилац окривљеног АА, у поднетом захтеву означава и образлаже и повреде закона из члана 507. став 4. ЗКП, члана 425. став 2. ЗКП и члана 426. став 1. ЗКП.

Међутим, наведене повреде закона, сходно одредбама члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле, нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у овом делу одбацио као недозвољен.

У преосталом делу, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА нема законом прописан садржај.

Одредбом члана 484. ЗКП прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1.), што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) подразумева опредељење одређене повреде закона због које окривљени, преко браниоца, може поднети овај ванредни правни лек (члан 485. став 4. ЗКП) и образложење у чему се конкретно састоји повреда закона истакнута у захтеву, а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, мора се доставити одлука Уставног суда или Европског суда за људска права.

Бранилац окривљеног АА као разлог подношења захтева за заштиту законитости нумерише и повреде закона из члана 438. став 1. тачка 8) и члана 439.

тачка 2) ЗКП, а које повреде представљају законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца, у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Међутим, у образложењу захтева, бранилац окривљеног не описује у чему се конкретно састоје истакнуте повреде закона.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у напред наведеном делу нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, јер бранилац у захтеву није образложио конкретне повреде закона на које се позива, односно у чему се исте састоје.

Врховни суд, према изричитој одредби члана 489. став 1. ЗКП, испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога (члан 485. став 1. ЗКП), дела и правца побијања који су истакнути у захтеву и није овлашћен да по службеној дужности оцењује коју конкретно повреду закона или други разлог је бранилац имао у виду приликом подношења захтева.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. и члана 487. став 1. тачка 2) и тачка 3) ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар – саветник
Звездана Говедарица Царић,с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић